

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง บารมีหลวงพ่ช่วยให้ปลอดภัย
โดย ประนอม ศรีหนองบัว

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่จรัญ จิตรบุโณ

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

บารมีหลวงพ่อบำบัดภัย พระนอม ศรีหนองบัว

ดิฉันได้รู้จักคุณลุงบุญส่ง อินทวิรัตน์ โดยการแนะนำจากพี่สาวของดิฉัน หลังจากนั้น คุณลุงบุญส่ง ก็แนะนำให้ไปกราบหลวงพ่ที่วัดอัมพวัน ดิฉันก็เลยตกลงไปกับพี่สาวและเพื่อน ๆ ของพี่สาวในวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ เดินทางจากขอนแก่นถึงวัดอัมพวันใช้เวลาประมาณ ๖ ชั่วโมง ถึงวัดเวลา ๓ ทุ่มครึ่ง หลวงพ่อกำลังรับแขกอยู่ พวกที่ไปด้วยกันก็พากันเข้าไปกราบนมัสการหลวงพ่ หลวงพ่ท่านให้อาพาหลายอย่าง สุดท้ายถามว่า **“จะพากันกลับหรือจะค้างที่นี่”** คนที่ไปด้วยกันบอกว่า **“กลับ ขอรับหลวงพ่”** หลวงพ่ท่านบอกว่า **“กินข้าว กินน้ำ กันหรือยังละ”** เขาตอบว่า **“กินแล้วขอรับหลวงพ่”** หลวงพ่บอกอีกว่า **“คืนนี้ไม่ต้องกลับหรอก พักผ่อนให้สบาย แล้วค่อยกลับ”** มีเสียงตอบว่า **“ไม่ได้หรอกขอรับ จะรีบไปรับงานเขาให้ทัน”** หลวงพ่เลยบอกว่า **“อย่างนี้แหละ เวลาเราห้ามอะไร มันไม่ฟังหรอก บทมันจะกลับห้ามเท่าไรก็ไม่ฟัง จะพากันไปตาย มันไม่รู้จัก”** พวกที่ไปด้วยกันจะกลับทำเฉย หลวงพ่ท่านห้ามแล้ว ห้ามอีก ก็ไม่ได้ผล ตกลงก็กลับในคืนนั้น พอมาถึงสามแยกอำเภอมัญจาคีรี เวลา ๒.๕๕ น. รถที่กลับมาก็เกิดอุบัติเหตุพลิกคว่ำข้างถนน ด้วยอุบัติเหตุของหลวงพ่ ท่านช่วยแม่ตตาอุทิศบุญกุศลให้ทุกคนในรถปลอดภัย จากอุบัติเหตุครั้งนี้ไม่หนัก หรือถึงกับเลือดตกยางออก

มีแต่ดิฉันซึ่งนั่งท้ายรถได้รับบาดเจ็บเพียงคนเดียว คือ กระดูกไหปลาร้าข้างขวาหัก พอตีมีรถทหารผ่านมา เพื่อนก็เลยช่วยกันทุบกระจกให้คนในรถกลานออกมาทีละคน ซึ่งตอนนั้นดิฉันรู้สึกปวดตรงที่ไหปลาร้ามากจนไม่ทราบว่าจะออกทางไหน ในใจก็นึกถึงแต่หลวงพ่ให้ท่านช่วย ดิฉันตั้งสติได้ประมาณ ๓ นาที ก็ร้องบอกพี่ที่เขากลับไปแล้วว่า **“ช่วยหน่อย กระดูกไหปลาร้าหัก ไม่รู้จะออกทางไหน”** พอตีสามโมงอยู่ข้าง ๆ เขาก็เลยช่วย

หลังจากคนในรถออกมาหมดแล้ว ทหารที่มาช่วยก็เลยมาส่งที่โรงพยาบาลมัญจาคีรี ดิฉันได้รับการฉีดยาแก้ปวด ๑ เข็ม หลังจากนั้นพี่ที่ไปด้วยได้โทร. ให้รถจากขอนแก่นไปรับมารักษาตัวที่โรงพยาบาลขอนแก่น พี่ที่ไปด้วยกันได้โทรศัพท์ไปหาคุณลุงบุญส่ง

คุณลุงบอกว่า **“เมื่อคนนี่ กลังจากพวกขอนแก่นกลับมาแล้ว หลวงพ่อนิ่งแม่ตตาให้พวกขอนแก่นทั้งคืนเลย ถ้าไม่อย่างนั้น คนที่นั่งมาในรถคงจะมีคนตาย หรือไม่ก็บาดเจ็บมากกว่านี้”** หลังจากนั้นดิฉันก็ได้รับการรักษาที่ ร.พ.ศ.ขอนแก่น หมอนัดผ่าตัดวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๓๕ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. เจ้าหน้าที่ก็มารับดิฉันเข้าห้องผ่าตัด

ดิฉันนึกถึงหลวงพ่ท่าน ขอบุญบารมีของหลวงพ่ช่วยให้ได้รับความปลอดภัยจากการผ่าตัดด้วยเถิด หลังการผ่าตัด เมื่อรู้สึกตัว อากาศปวดก็เริ่มขึ้นจนนอนไม่ได้ ตอนนั้นดิฉันพอรู้เรื่อง ก็บอกสามีที่เฝ้าดูอาการว่าให้ไปหยิบรูปหลวงพ่ที่บ้านมาให้

ตอนนั้นเย็นมากแล้วจะนอนก็นอนไม่หลับ พอจะหลับตาก็มีเสียงรบกวน พี่พยาบาลก็มาฉีดยาให้ บอกให้นอนพักผ่อนมาก ๆ แต่ดิฉันก็นอนไม่หลับ

พอตีสามนั้รูปหลวงพ่และบทสวดมนต์มาให้ ดิฉันจึงนอนสวด และขอให้หลวงพ่ท่านช่วยให้หลุดพ้นจากความเจ็บปวดและอันตรายทั้งปวง หลังจากนั้นก็หลับได้ตลอด จนกระทั่งออกจากโรงพยาบาล ต่อมาดิฉันก็ได้ไปทำงานวันแรกคือวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๓๖ ซึ่งตรงกับวันที่พี่ชายของดิฉันเอาของใส่รถไปขาย ซึ่งในรถมีรูปหลวงพ่ท่านติดอยู่ ๑ แผ่น นอกนั้นไม่มีอะไรอีก

พอมมาถึงปากทาง อ.ยางตลาด จ.กาฬสินธุ์ รถของพี่ชายสายพานขาด จึงได้จอดรถและนั่งสามล้อไปซื้อสายพานใหม่ พอนั่งไปได้ประมาณ ๑๐๐ เมตร รถก็อืดไม่ทราบมาจากไหนชนเข้าด้านหลังรถสามล้อ มีคนตาย ๒ ศพ คือ คนขับสามล้อและภรรยา เหลือแต่พี่ชายของดิฉันเท่านั้นที่รอด เขาจึงนำพี่ชายไปรักษาตัวที่ จ.กาฬสินธุ์

เมื่อเวลา ๑.๐๐ น. มีคนมาบอกว่าพี่ชายชื่อ **นายอุทัย โคทนา** ถูกรถชนบาดเจ็บสาหัส นอนรักษาตัวอยู่ที่ ร.พ.กาฬสินธุ์ ให้ดิฉันไปดูอาการด่วน

หลังจากดิฉันขออนุญาตหัวหน้าเวร ไปดูอาการของพี่ชาย ภาพที่เห็นน่าตกใจมาก คือ ศีรษะแตก ไม่มีหนังหุ้มกะโหลก ซึ่งตอนนั้นอาการเป็นตายเท่ากัน ขาหัก กระดูกหลุดออกมาข้างนอก ตอนนั้นไม่ทราบจะทำอย่างไร นึกถึงหลวงพ่อดลตลอดเวลา ดิฉันเลยติดต่อให้คุณลงบุญส่งช่วย คุณลงบุญส่งบอกว่า “ไม่เป็นไร เพียงจะติดต่อกับหลวงพ่อดลให้” บอกให้ดิฉันทำใจเย็น ๆ ไว้ และหลวงพ่อดลจะให้ช่วยแม่เมตตาให้

พอมมาถึงเตียงคนไข้ เห็นพี่ชายนอนไม่หลับ ปวดศีรษะและขามาก แม้ได้ยาแก้ปวดแล้วอาการก็ไม่ดีขึ้นเลย พี่พยาบาลก็มาบอกว่า ต้องให้เลือด เพราะคนไข้เสียเลือดมาก และจะต้องทำการผ่าตัดภายในคืนนี้ ถ้าเลือดไม่ถึงก็จะไม่ได้ทำการผ่าตัด และได้แนะนำให้ไปจองเลือดที่ห้องเลือด แต่ปรากฏว่า ทางห้องเลือดไม่มีเลือดมาก พอที่จะให้นายอุทัยได้ ก็เลยขอให้ญาติไปให้เลือด ดิฉันไม่มีทางออก ไม่ทราบจะทำอย่างไรก็เลยกลับมาที่บ้าน มานั่งสวดมนต์ แต่ในใจของดิฉันตอนนั้นนึกถึงแต่หลวงพ่อดล ขอให้หลวงพ่อดลช่วยแม่เมตตามาถึงนายอุทัย โคทนา ซึ่งนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล

หลังจากสวดมนต์เสร็จ ดิฉันก็กลับไปดูพี่ชายเวลาประมาณ ๒ ทุ่ม หมอมือคำสั่งให้พี่ชายไปเข้าห้องผ่าตัดโดยที่ไม่ได้ให้เลือด เวลา ๖ ทุ่ม พี่ชายออกจากห้องผ่าตัด รู้สึกตัวดี แต่บ่นปวดศีรษะมาก ที่ขาปวดพอทนได้ นอนร้องครวญคราง พยาบาลมาจัดยาแก้ปวดให้ แต่ก็ยังไม่นอนได้ พอตีดิฉันมีรูปหลวงพ่อดลติดตัว ๑ แผ่น จึงนำไปติดไว้ที่หัวเตียงนอน หลังจากนั้นพี่ชายได้หลับเป็นพัก ๆ แต่ก็ยังปวดศีรษะอยู่เหมือนเดิม วันต่อมาอาการต่าง ๆ ค่อยดีขึ้นจนหมออนุญาตให้กลับบ้าน พอพี่ชายของดิฉันออกจากโรงพยาบาลแล้ว ดิฉันก็ไปทำงานที่โรงพยาบาลตามปกติ ดิฉันเข้าเวรบ่าย ตั้งแต่ ๔ โมงเย็นถึง ๖ ทุ่ม ออกเวรมาที่จอดรถ สตาร์ทเท่าไรก็ไม่ติด ดิฉันจึงขอให้เพื่อนที่ทำงานด้วยกันมาส่งที่บ้าน

ขณะอยู่ระหว่างทางดิฉันเห็นคนขับรถมอเตอร์ไซด์ รู้สึกว่าเมามาก ชีรถไม่ตรงทางเลย จึงบอกให้เพื่อนจอดรถให้รถของเขาผ่านไปก่อน เพื่อนกำลังจะจอดรถพอดี มอเตอร์ไซด์คันนั้นก็มาชนตรงที่ดิฉันนั่งอยู่ แต่ก็ไม่เป็นอะไร รุ่งขึ้นเช้า สามมิของดิฉันก็ไปดูรถของดิฉันที่จอดอยู่ ปรากฏว่ารถไม่เป็นอะไรเลย ติดเครื่องก็ง่าย

ดิฉันมานึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วก็ขนหัวลุก เพราะวาก่อนจะลงจากตึกทำงาน ดิฉันก็กรูบของหลวงพ่อดลเห็นศีร์ษะ แล้วขอให้ดิฉันเดินทางถึงบ้านโดยปลอดภัย หลังจากนั้นมา ดิฉันก็อัญเชิญรูปหลวงพ่อดลติดตัวไปไหนต่อไหนตลอดเวลา

มีวันหนึ่งที่ดิฉันลืมนำรูปไปด้วย ออกจากบ้านจะไปเข้าเวรดึกเวลา ๕ ทุ่มครึ่ง พอมมาถึงทางแยกที่จะเข้าโรงพยาบาล ไม่ทราบว่ามีหมาจากไหน วิ่งตัดหน้ารถของดิฉัน ดิฉันเสียหลักล้มลงไปนอนอยู่กับพื้น มองหารถที่จะผ่านมาก็ไม่มี ดิฉันตั้งสติพยายามจะลุกแต่ก็ลุกไม่ไหว คนที่อยู่บ้านริมถนนเลยลงมาดู และช่วยให้ลุกขึ้นและนำส่งโรงพยาบาล แต่ก็ไม่เป็นอะไรมาก ศีรษะแตกนิดหน่อย มีแผลตามแขนและขาเท่านั้นเอง และได้นอนพักที่ตึกทำงาน รุ่งขึ้นเช้าให้เพื่อนที่ทำงานมาส่งกลับบ้าน เมื่อมาถึงบ้านสามเฒ่าถามว่า **“ชีรถเร็วมาใช้ใหม่”** ดิฉันบอกเขาว่า **“ไม่เร็ว ประมาณ ๔๐ กม./ชม.”**

ดิฉันจึงบอกสามีว่า ไม่ได้นำรูปของหลวงพ่อดลไปด้วย เพราะติดอยู่ที่เสื้อแขนยาวซึ่งเพื่อนได้ยืมไปใส่ เรื่องทั้งหมดที่เล่ามานี้ เป็นความจริงที่เกิดกับดิฉันโดยตรง

ขอฟ้าประทานพรให้หลวงพ่อดลจงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของประชาชนทุกชั้น ตลอดไปด้วยเทอญ

นางประนอม ศรีหนองบัว
๔๔/๒๕ ซ.สุขสบาย บ้านโนนทัน
ต.ในเมือง อ.เมือง
จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐

.....